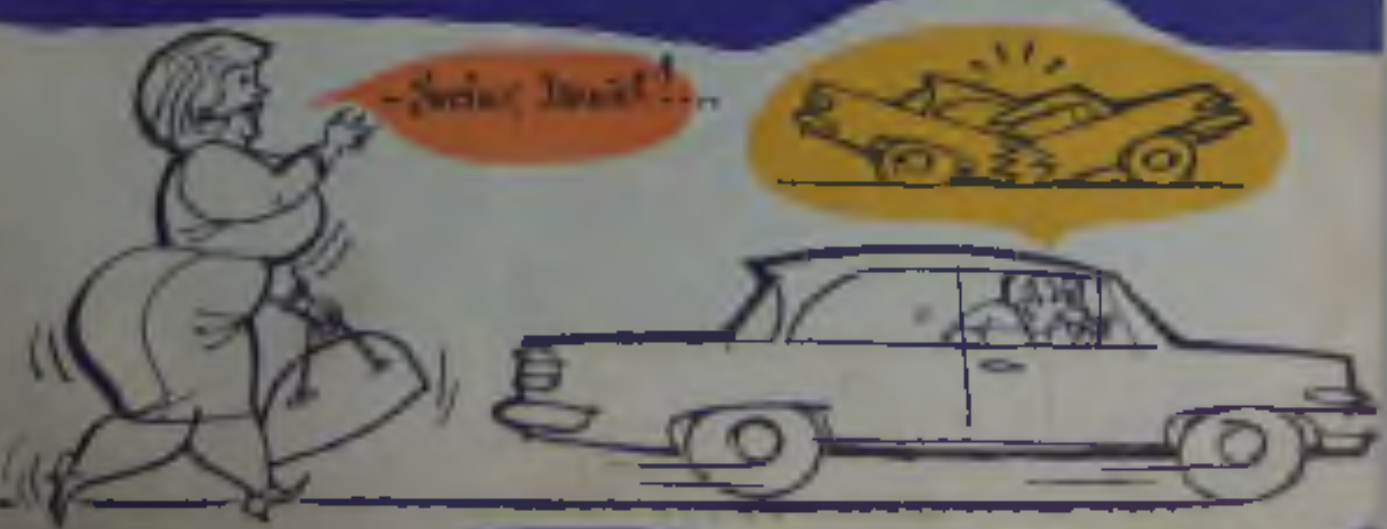
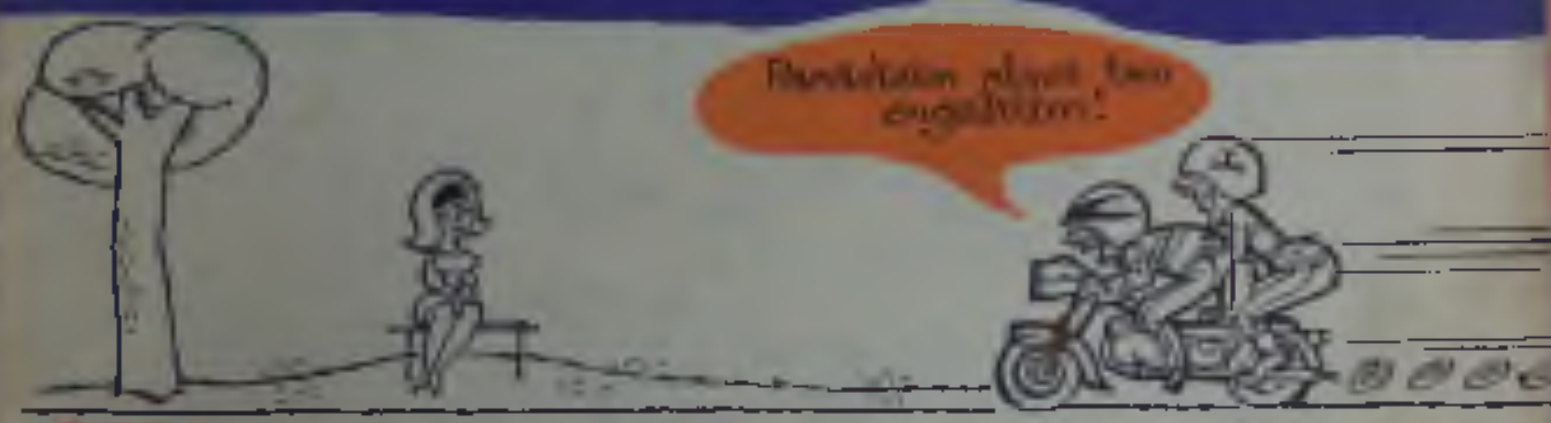

Xadris

Nr. 15 • 1967

DOMU GRAUDI.

U. M. Eviļka

PROBLĒMA

Dzejnieks Rožsalva noglāstīja biezo manu skriptu un dziļi izjusti deklamēja:

— Vēl tikai punkts ir jāpieliek, un darbs mans pabeigts būs!

Viņa kolēģis Anakondiņš skeptiski sarauca degunu.

— Netrako, dārgais! Vai tu krājuma nosaukumu jau esi izdomājis?

— He, he, nosaukumam — dzejnieks nervozi iesmējās. — Nekas nav vienkāršāk kā atrast krājumam nosaukumam Uzrakstīšu, sacīsim, «Ceļi» un kārtībā!

— «Greizie ceļi», «Strupceļš», «Aplamais ceļš», — Anakondiņš bubināja.

— Ko tu tur murmini?

— Es, dārgais, nemurminu, es skaļi domāju. Mani ļoti interesē, kādu virsrakstu savai nākamajai recenzijai izdomās kritiķis Sīvpiere. Neaizmirsti, ka grāmeļas nosaukumam jābūt gludam kā plikpaura galvai, lai kritiķi nevarētu piekerties.

— Vārbūt «Ceriņi!» Neitrāls nosaukums. Tam piekerties nevarēs.

— «Ne ceriņi, bet nātres»...

— Hm... «Medus»?

— «Viltots medus», «Medus ar darvas pītiņiem»...

— «Plūme»?

— «Bojātas plūmes», «Tārpainas plūmes»...

— «Virsolne»?

— «Ne virsolne, bet cinītis»...

— «Taurenītis», — Rožsalva izdvesa un tūlīt, negaidot Anakondiņa iebildumus, sāka kliegt:

— «Viendienīte!», «No kodes viedokļa»...

Divas nedēļas Rožsalva šķirstīja vārdnīcas un nesekmīgi meklēja īsto vārdu, kuram indīgais kritiķis nekādi nevarētu piekerties.

Pēkšņi pār dzejnieku nāca apskaidrība.

— Kā tad tā, «A»? — Anakondiņš pārsteigts jautāja.

— Lūk, tā, «A», un viss! — Rožsalva gaviļēja. — A, a, a, a, a, a, a...

Tikko krājums «A» bija iespiests, presē parādījās Sīvpieres recenzija: «Pateica «A», bet neteica «B»».

C. MELAMEDS

D Z O B R K J

Nedomājiet, ka šim virsrakstam ir kāds sakars ar mīklām, rēbusiem un tamlīdzīgiem niekiem. Tas ir ļoti nopietna sacerējuma — «Darba zinātniskā organizācija Bauskas rajona kolhozā «Jaunsaule»» — saīsināts nosaukums.

Pēc speciālistu domām kolhoza priekšsēdētājs Imants Rubenis tādu sacerējumu vai pat traktātu jau sen būtu varējis uzrakstīt. Acimredzot, tikai iedzimta kautrība viņu kavē gūt pelnīto slavu... Bet kautrīgiem cilvēkiem, kā zināms, ir jāpalīdz.

Diemžēl, raksta apjoms liek mums stipri ieroņot šo palīdzību. Tādēļ aplūkosim tikai vienu no DZO principiem — proti, maksimālās ekonomijas principu, kuram b. Rubenis veltī sevišķu uzmanību savā darbā.

Kas prasa no saimniecības vislielākos izdevumus? Saprotams, kapitālā celtniecībā! Un, lūk, būdams visnotaļ radošs darbinieks, Rubenis atrada pagēmienu, kas ļauj no šiem izdevumiem gandrīz pilnīgi atteikties. Neturēsim sveči zem pūra un tūlīt paskaidrosim, ka šis pagēmiens saistīts ar dziļiem pārkārtojumiem darba organizācijā.

Pirmā nozare, kur drosmīgais eksperiments tika izdarīts, bija cūkkopība. Patiesi, kādēļ izlot

naudu fermas celtniecībai, ja cūkas, precīzāk, sivēnmātes, var sadalīt pa kolhoznieku sētām? Starp citu, šādi organizējot cūkkopību, nav jārūpējas arī par mehanizāciju, nav jāalgo īpaši bariņas piedevēji.

Sivēnmātes sadalīja. Vienu iedeva brigadierim Mednim, otru — fermas pārzinei Bračkai, trešo — zootehnikai Silei, ceturto revīzijas komisijas priekšsēdētājam Bukai utt.

Novatoru ceļā parasti tikai pirmais solis ir grūts. Arī kolhoza «Jaunsaule» novatoriem otro soli spert bija ievērojami vieglāk. Kā nekā jau uzkrājusies zināma pieredze... Un saskaņā ar šo pieredzi pa sētām sadalīja arī 41 kolhoza zirgu. Līdz ar to, protams, atrita rūpes par stalli un nevajadzēja vairs algot zirgkopi.

Zirgiem drīz sekoja automašīnas. Tiesa, automašīnas nesadalīja pa visām kolhoznieku sētām: tas nebūtu bijis diezciņ racionāli. Pagaidām kolhoza automašīnas savās sētās iedzen tikai šoferi. Tādējādi nav vairs jārūpējas par garāžu, nav jāalgo sargs.

Turpinot darba zinātniskās organizācijas ieviešanu, arī traktoristi saukuši tērauda kumeļus dzīvi uz mājām. Vārdu sakot, priekšsēdētāja ierosme radusi plašu atbalstu.

Tik tālu b. Rubenis savu traktātu varētu sacerēt bez jebkādam grūtībām. Bet, lūk, tālāk... Tālāk sacerēšana tik gludi vis neieiktos, jo, gribot negribot, vajadzētu aplūkot — un ne jau vispārīgi, bet ļoti konkrēti — visu minēto pasākumu ekonomisko efektu. Vajadzētu, piemēram, aprēķināt, kādā mērā tie paaugstinājuši darba ražīgumu un tehnikas lietderīgās izmantošanas koeficientu, par kādu summu pieauguši saimniecības ienākumi u. tml.

Diemžēl, tādi aprēķini līdz šim nav izdarīti. Tomēr priekšsēdētāja ieviesto jauninājumu rezultāti jau redzami, un it īpaši cūkkopībā. Lai izpildītu gaļas ražošanas plānu, kolhoza valdes vīri braukā pa Latvijas un pa Lietuvas tirgiem, kur iepērk no individuāliem lopu turētājiem sivēnus, maksājot par tiem 30 rubļus gabalā!

Kā redzat, b. Rubenim tiešām nebūtu viegli savu traktātu nobeigt. Tāpēc viņam ir jāpalīdz.

Un mēs ceram, ka šo palīdzību viņam sniegs ne tikai «Dadzis», bet arī rajona lauksaimnieciskās ražošanas pārvalde.

A. LOKS
K. ZIEDIŅS

Handwritten note: Jautā 10.11

TELEVIZORS

Pirms desmit gadiem manai sievai radās neprātīga ideja — viņa gribēja prkt televizoru. Es, protams, tūlīt sāku kliegt.

— Jūkusi esi, vai? Ja mēs nopirksim televizoru, mūsu dzīvoklis kļūs par eļli! Tiklīdz tā kaste būs mājās, mīļie kaimiņi sēdēs pie mums līdz pusnaktij! Vispirms ieradīsies Pūpēdis. Pūpēdim savukārt sekos Zaiļš, Vārna un Mukelis. Tos, patiesību sakot, vēl varētu paciest, bet ko mēs iesāksim, ja atnāks Dižpods? Viņš pie televizora noteikti aizmigs, un pasaulē nav tāda cilvēka, kas Dižpodu varētu pamodināt. Vēl klūmīgāks būs Vēka apciemojums — tam tipam ir pretīgs paradums visur vest līdž savu blusaino suni. Un kur tad vēl Stērbelnieks, kur Vellakoks, kur Lēkata... Nē, nē, tiklīdz mājās būs televizors, es izleikšu pa logu!

Mēs dzīvojam ceturtnajā stāvā, tāpēc sieva televizoru nepirka. Bet kaimiņi bīstamo aparātu nopirka, un tagad, pēc desmit gadiem, mūsu dzīvoklis ir kļuvis par eļli. Katru vakaru precīzi sešos pie durvīm klausē Pūpēdis.

— Mīļais kaimiņ, — viņš žēlā balsī saka, — ļauj kādu stundīnu pasēdēt mierā un kiusumā! Tev, paldies dievam, televizora nav, un tavi bērni nevar to nolādēto kasti visu vakaru leijerēt!

Pūpēdim seko Zaiļš, Vārna un Mukelis. Tad nāk Dižpods. Viņš nogāžas uz dīvāna, nosēcas «Te ir kluss kā paradīzē!» un aizmieg.

Tagad, protams, manā dzīvoklī ir arī blusas. Par tām es varu pateikties Vēkim un viņa sunim. Klusuma mīļotāju skumju pulku vēl kuplina Stērbelnieks, Vellakoks un Lēkata. Viņi visi sēž pie manis līdz pusnaktij un priecājas, cik jauki atrasties dzīvoklī, kur nav televizora.

Bet ilgi viņi nepriecāsies. Es arī nopirksu televizoru. Tad viņi redzēs!

— KĀPEC VIŅŠ PĒRK TĀDU NEDERIGU ATSLEGU!
JA VIENREIZ AIZSLEGS, VAĻĀ VAIRS NEDABŪS!
— VIŅŠ JAU IR KLUBA YADĪTĀJS!

N. ZVIRBUĻIS

Principi

Izlasījis polikliniķā virs reģistratūras lodzina uzrakstu «REGISTRĀTORA». Vīciķis aizmirs par zobu sāpēm un salecās, it kā būtu uzsēdies uz karstas plīts.

— Aplam rakstīts! — viņš iekliedzās, piesita kāju un sāka bikstīt ar savu zaraino kūju nepareizo uzrakstu. — Vajag būt «Reģistratūra» nevis «Reģistratūra!» Tā ir nejdzība! Tā ir vislielākā cūcība!

Parādījās izbiedētais polikliniķas sieviešu personāls. Garderobiste saslāpināja ar mēli kīmisko zīmuli un pasniedza Vīciķim:

— Pārlabojiet, lūdzu!...

— Nedzirdēta nekaunība! — Vīciķis atzvilās vēl vairāk. Viņš nometa zīmuli zemē un nikni aizspēra to kaktā zem krēsliem. — Es jau nu nelabošu! Lai labo vainīgais! Viņš man šo vārdu pārrakstīs desmit, piecpadsmit, nē, divdesmit reizes!

Visiem kļuva skaidrs, ka drīzāk sabruks polikliniķas ēka, nekā Vīciķis izkustēsies no vie-

tas, ja vainīgais nebūs kļūdains vārdu izlabojois.

Vīciķis nepacietīgi daudzja ar kūju pa grīdu un auroja tālāk:

— Nē, jūs redzēsiet, ka es, pensionētais literāts Vīciķis, esmu principiāls cilvēks! Kur viņš ir, tas analfabēts, kas zīmēja uzraksta burtus? Kā viņu sauc? Vārdu, uzvārdu, tēva vārdu!

— Stanga. Krišjānis Stanga, — atbildēja garderobiste.

— Kāds Stanga? Zobārsts? — Vīciķis pārjautāja jau ievērojamā mierīgākā tonī un sāka lēnītēm ar kūju ķeksēt ārā no krēslu apakšas garderobistes kīmisko zīmuli.

Kaligrāfiskā rokrakstā pārlabodams nepareizo uzrakstu, viņš ieblējās sīkā smieklīnā:

— Hi-hi-hi! Nav jau nekādā lielā nelaime!... Galvenais jau nesiēpjas rakstītā vārda formā, bet saturā... Ja Stanga virs reģistrācijas lodzina būtu pakāris uzrakstu «Garderobe», tad gan es ar viņu strīdētos kaut līdz kapa malai!

SIGNĀLI JĀPĀRBAUDA

Krāslavas Tautas kontroles komitejas vīri saņēma zinu, ka kolhozā «Molo-daja gvardija» kombaini neesot darba kārtībā, un sāka priekšsēdētāju Ivanovu kaunināt:

— Biedri priekšsēdētāj, mums ir signāli, ka jums tā tehnika vēl neesot galīgi izremontēta. Viens kombains jau ilgāku laiku stāvojis izjaukts, otrs — darbnīcā iestrēdzis... Protams, tie ir fīrie sīkumi, un tomēr nesmuki, rudens kā nekā jau deguna galā.

— Ko-o-o?! — uzklaustījies kritiku, Ivanovs piesarka līdz ausu galiem.

— Tehnika nav kārtībā? Galīgi meln! Signālus vajag pārbaudīt!

— Nu, bet pakļaut — komitejas vīri palika pie sava. — Ziņas nāk no vietējiem kontrolļiem. Viņi taču nemelos.

— Nekā nezinu. Ticiet man! — priekšsēdētājs zvētēja sev pa krūtīm.

— Kombaini ir kārtībā!

Komitejas vīri nokauņējās un nolēma signālus pārbaudīt rūpīgāk. Savāca veselu komisiju un devās uz kolhozu. Aizbrauca un ļautāja mehanizatoriem:

— Dzirdējām, jums te viens kombains esot izjaukts. Ļaujiet apskatīt!

— Izjaukts! — mehanizatori brīnījās. — Tas ir izrunāts! Lūdzu, te tas ir! Pienāca komisija tuvāk. Skatās — patiesi. Kombains nav izjaukts. Pat izpakots vēl nav. Kā saņēmis no fabrikas, tā stāv. Glītās, smukās kastēs...

— Nu, bet otrs kombains? — pārbaudītāji ļautāja tālāk. — Dzirdējām, ka no darbnīcas nevarot dabūt laukā?

— Nevaram? — mehanizatori saūta. — Kā nevaram! Pagaidiet mazliet! Tūlīt iedarbināsim motoru.

Komisija gaidīja. Un, skatās, — patiesi! Kombains ripo no darbnīcas laukā. Tā smuki trošitē, aiz traktora... Nu gods godam!

Jā, kā redzat, arī vietējo kontrolļu signāli rūpīgi jāpārbauda. Citādi var iznākt, ka cilvēku apvaino nepelnīti, par sīkumiem.

I. JAUNIS

— KO VIŅI RUNĀ PAR DABAS POSTĪŠANU! ES TE NEKĀDU DABU NEREDZU!

V. ZABĻIS

Jaunākais zinātnē un tehnikā

Mikrobiologiem nupat izdevies atrast jaunu sīkbūtni — mazu, zaļu vīrusu, kas ārkārtīgi postoši ietekmē cilvēka garīgo līdzsvaru.

Ar zaļo vīrusu inficētie subjekti jūt nepārvaramu tieksmi skrīst mežā un lasīt zaļas, negatavas ogas. Salasījis pilnu grozu, subjekts tās aiznes mājās un mierīgi izber atkritumu tvertnē, jo tās nevar ne ēst, ne vāriet. Neticamākais ir tas, ka zaļais vīruss pilnīgi paralizē sirds spazmas pārmetumus. Vēl launāk — izbe-rot ogas, inficētais subjekts apmierināti krečskina:

— Khe, khe, nu citiem vaļrs nebūs ko lasīt!

Tāpat notiek arī ar riekstiem. Lietpratēji apgalvo, ka republikas mežos riekstus lielāko tiesu norauj zaļus un tūlīt aizsviež. Bet tas vēl nav viss. Pēdējos gados nelietīgi sērga skārusi arī vienu otru sēņotāju. Tie vaļrs negaida, kamēr sēne izaugs, bet paķer nūju un urķējas pa sūnām. Tajās vietās, kur urķētājs gājis pāri, sēnes gadu desmitiem vaļrs nebūs atrodamas.

Pēc rūpīgiem novērojumiem mikrobiologi konstatē-juši, ka zaļā vīrusa kaite ir ļoti grūti ārstējama. Par spīti visiem aizrādījumiem, lūgumiem un pamācībām inficētie subjekti savu iznicības gājienu mežos turpina arvien plašākos apmēros. Te var līdzēt vienīgi stingrs likums, kas reiz par visām reizēm ierobežotu subjektu egoismu un postīšanas kāri.

Lietuvā tāds likums jau pieņemts, un cerams, ka

arī mūsu republikas vadošās iestādes sekos kaimiņu paraugam.

Visus spēkus citā pret nelietīgo vīrusu!

Ilgu laiku psihologi netika skaidrībā, kāpēc daži pilsoņi mēģina apgāzt saldējuma kioskus. Bija zināms vienīgi tas, ka kiosku gāzēji ir korpulentas personas. Lai izprastu divainās rīcības iemeslus, psihologi pasīpās krūmos blakus kādam saldējuma kioskam un vienu gāzēju notvēra. Viņš tūlīt sāka valmanāt:

— Laidiet mani vaļā, laidiet mani vaļā, es atriebru to pilsoņu mokas, kas sver vairāk par simt kilogrammiem! Mums, korpulentajiem, arī garšo saldējums, bet paskatieties, ko kiosku pārdod! Plombīru, eskimo, krējuma saldējumu ar šokolādi... Pilnīgākam cilvēkam no tādiem jābēg pa gabalu, citādi viņš nesvērs simt, bet divsimt kilogramus. Un tagad esiet tik laipni, ļaujiet man apgāzt šo kiosku!

Psihologi kiosku gāzt neļāva. Pēc īsas apspriedes viņi nosūtīja Rīgas piena kombinātam šādu telegrammu:

«RAŽOJIET VAIRĀK PIENA UN AUGĻU SALDEJU-MA KOMATS CITĀDI KORPULENTIE PILSOŅI VAR UZBRUKT JŪSU KOMBINĀTAM UN TO APGĀZT IZSAUCĒJS»

A. ISAIS,

zinātnu kandidāts

Geologu ievērtībai

Latvijā neapstrādātais naftas un koksnes ieguldījums ir viens no mūsu valsts bagātībām. Tādēļ ir svarīgi, lai geologu darbs būtu efektīvs un produktīvs.

Tādi mēģinājumi parasti veic, ja ir daudz laika, darbs un līdzekļu. Ir īpaši, ja mēģinājumus veic tajā vietā... Par laimi visu to būš viegli aiztaupīt, ja mēģinājumus klausīs mūsu padomnie un pa laiku ceļu doties uz Rūsiņas rajona kokuhozu «Sarkanā zvaigzne».

Nekādi rakšanas vai urbumu mehānismi uz turieni nebūs jāved. Metāla atrodas zemes virsū un pat nav jāizkaušē no rudas. Mēs vairāk, tas jau pārstrādāts dzelzs-akmens (deficīta materiāls) un kārtīgi salīs rūtus.

Tāpat, biedri, steigieties! Un ne jau tāpēc, ka viens otrs jums varētu nolaupīt pirmatklājēja statusu. Nā, iemesls ir gluži cits. Ja nepastiegsieties, no divām tonnām dzelzspriegļu, kas jau otru vakaru mēģina «Sarkanā zvaigznes» loģmāks, būs palikuši pāri tikai kaudzīte... rūdas putekļu.

A. UČIS

„Dadža“ konsultācija

JAUTĀJUMS. Vai taisnība, ka Rīgas 1. ATK kadru daļas darbinieki ir lieli dabas draugi?

ATBILDE. Jā, tā patiešām ir. Sludinājumus ar darba piedāvājumiem viņi nevis pienaglo, bet saudzīgi ar spraudītēm piesūpiņina pie Gaujas ielas līpām.

JAUTĀJUMS. Kā var iziet tiem Rīgas kanalizatoriem, kas kopš šā gada pavasara izrakņājuši un pame- tuši Apliekas ielu lepreti 14. maz- bērnu novietnei?

ATBILDE. Tāpat kā pelei, kas rakās, rakās, līdz aizrakās līdz run- cim.

JAUTĀJUMS. Vai tiesa, ka Rīgas 56. namu pārvaldei ir savs zinātnis- kāš pētniecības objekts?

ATBILDE. Tiesa, Jau daudzus ga- dus 56. namu pārvaldes entuziasti ar neatslābstošu aizrautību pēta, cik ilgā laikā nogāzīsies viss Pētersalas ielas 11. nama fasādes apmetums.

Dr. SINEPE

I. Melgailis

PEDAGOĢISKA BALĀDE

Reiz visi meža putni — gan lieli, gan mazi — sapulcējās un sāka spriest, kā atbrīvoties no sabiedri- bas sloga — dzeguzes bērniem. Pa- met šāda vientuļā māte savu atvasi kādam citam laulātam pārim, tie skatās viens otrā ar aizdomām un sevī prāto: «Nekad vēl mūsu ģi- menē šādi bērni nav bijuši... Tik neglīts un pie tam vēl rījīgs! Tas vēl nebūtu nekā briesmīgs, ja paša bērns. Bet tagad audzini, lutini kā savu, līdz beidzot mazais milulītis nems un aizkukos... Taisni skan- dāts!

Dzenis stingri uzšila ar knābi pa galdu un aicināja dzeguzes pildīt savus vecāku pienākumus. Bet kur nu! Dzeguzes, kā zināms, ir pats vieglprātības iemiesojums; turklāt vienmēr izbraukumos, tas ir, izlido- jumos... Gaidi vien, ka tās klūs nopietnākas!...

Visiem par prieku izeju atrada meža balodis — labsirdīgs vecpui- sis. Viņš noorganizēja dzeguzēm patversmi un pats ar tiem nodarbo- jās: auklēja un audzināja. Bet, kad dzeguzēni paugās, mācīja tos kū- kot. Tiesa, pats viņš kūkot neprata, taču domāja — un ne bez iemesla — ka galvenais ir mācīšanas metodes, bet pārējais radīsies pats no sevis. Patversmē darbs plauka.

Un pēkšņi — ārkārtējs gadījums: viens audzēknis kūkošanā dabūja divnieku. Lai kā balodis ar viņu nonēmās, viņš tikai truli klusēja vai arī bezkaunīgi apgalvoja, ka kūkot neprat.

To padzirdēja, dzeguzes sacēla troksni un uzsūtīja skolai komisiju.

— Balodis taču nav pedagogs! Kāda noziedzīga audzināšanas sis- tēma! Kas tagad notiks ar mūsu

nabaga mazulišiem? Kas izaudzinās no viņiem istas dzeguzes?

Balodis centās attaisnoties: sīta sev ar spārnēm pa krutim, ruca, ka mil bērns un citēja Makarenko.

— Paskatieties jūs paši uz viņu! Viņam nekā neiznāk!

Atveda mazo putnēnu un lika tam uzņemt toni. Viņš ilgi pretojās, kautrīgi skrāpēja ar nadžinu zemi un, beidzot saņēmis, pavisam aiz- smacis, izdvesa:

— Krā! Krā!...

... Izrādījās: kāda vārna aiz skau- dības pret dzeguzēm ar viltu izklai- digajam balodim bija iemānījusi savu bērnu.

Kā pedagogu balodi attaisnoja, bet nonēma no amata kā sliktu administratoru.

IRMA

TEATRĀLI SMAIDI

Tikumīga tēva Jāņa viņam pēdēvēs tikai uz skatuves...

Dzēns lugām, tāpat kā viņi, nēm, valdāzīgi gudri mūļi.

Aktieris sakmaņa quva tikai citu plašāku teātraizjūtu viņi skatījās vīstā.

Izdziņā, ka jaunais aktieris ir teātra pēģemio nosacījumu profilēts, galvenais raizsons izrādē, kur viņa ziava tālās Dezdemonu, viņam tādā veidā rēģa Otello loma.

A. ČIČIČI

ZVIRBULIS: — TĪGERIS MANI GRIBĒJA NOKOST!
LAUVA: — CITREIZ AR TĀDĀM BLĒŅĀM MANI NETRAUCĒI KOD PRETI!

G. Vindredis

Komunālajā
virtuvā

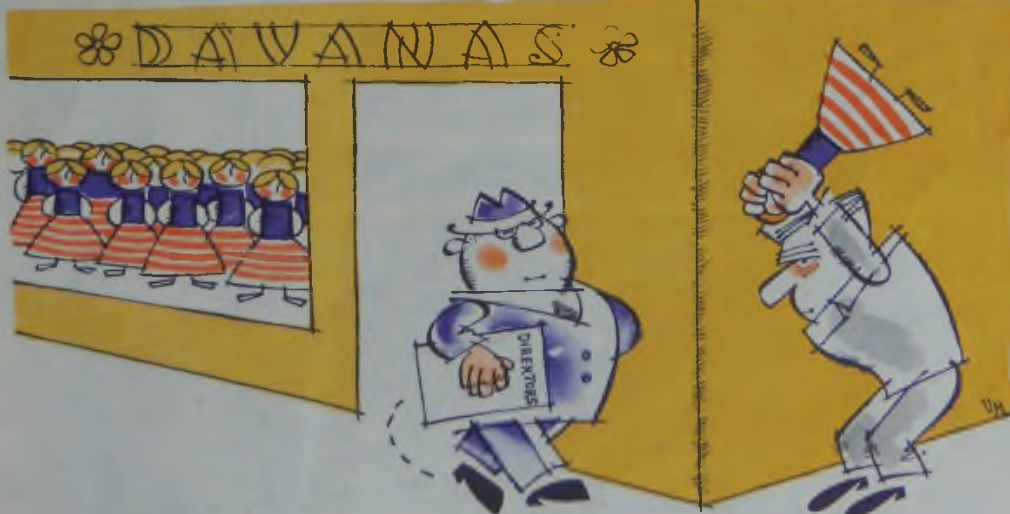
PEDANTS

— Atsvaidzināt arī? — jautāja meistars.
— Ne, nē, nevajag! — es atteicu. Meistara seja pavidēja nicīgs smīns. Man kļuva neērti un es mēģināju, tā teikt, stāvokli labot: — Saprotu, jums tas vajadzīgs plāna izpildei. Nebaidieties, samaksāšu par odekolonu arī.
— Kā jums tik, — meistars atbildēja un ar birsti vienaldzīgi notīrīja matu no mana kakla.
— Cik no manis pienākas? — jautāju.
— Astonpadsmit kapeikas.
Es pasniedzu frīsdesmit piecas, bet meistars augsprātīgi paraudzījās manī un sacīja:
— No jums pienākas vēl divdesmit!
— Kāpēc tā?
— Es strādāju tikai ar «špru!» — vins lepni paskaidroja.

AFREMOVICIS

— GALS KLĀT, BET TU,
MULĶE, GAVILE!
— VAI TAD NEREDZĒJI:
NUPAT MUŠA NO KAIMI-
NĪMU ISTĀBAS IESTREBA
INDI!

E. Rusmanis

BEZ VĀRDIEM.

U. Meševičs

Viņi mīlēja...

Bēdīgs romāns ar laimīgām beigām

Viņš mīlēja... Viņa arī. Viņi mīlēja viens otru. Un bija laimīgi. Pusdienas pārtraukumos viņš skrēja pie tuvākā telefona automāta. Darbam beidzoties — uz puku veikalu pēc skaistākajām rozēm. Pēc tam, kā parasti, nika pie teātra vai kino kases lodžina, lai dabūtu labākās vietas. Uz izrādi — vienā no pirmajām rindām, uz filmu — vienā no pēdējām. Sestdienās viņš piebrauca ar taksometru un aizvīzināja viņu uz kafejnicu — pasēdēt pie konjaka glāzītes un padējojot. Bet svētdienās — uz Turaidu, Zvārtas ezeru vai Abavas senleju.

Viņš mīlēja... Viņa arī... Viņi mīlēja... Un bija laimīgi. Vecā gada vakarā viņš uzdāvināja viņai dzintara kaklarotu. Viņa uzmeta viņam siltu skatienu un saīdi čukstēja:

— Paldies, mīlais! Bet nevajadzēja tā tērēties...

Astotajā martā viņš pasniedza viņai ungāru velu. Viņa uzmeta viņam siltu skatienu un čukstēja:

— Paldies, mīlais! Bet kāpēc tu tā?

Vārda dienā viņš atnesa dāvanu — baltus ādas cimdus un rūtainas zekes. Viņa uzmeta viņam kvēlu skatienu:

— Paldies, mīlais! Bet tik daudz naudas izdot!... Tev pašam taču arī vajag...

— Nekas, nekas, — viņš maigi atbildēja. — Man nekā nevajag. Man ir labi no tā vien, ka tev ir labi...

Viņš mīlēja... Viņa arī...

Rudenim tuvojoties, viņš nopirka skaistu dāvanu — košu lietussargu ar garu, modernu rokturi. Viņa uzmeta skatienu:

— Paldies, mīlais!... — Bet, uz teātri pošoties, piebilda: — Galu galā, tā nevar. Tu par sevi nemaz nedomā. Nu, paskaties spogulī! Pēc kā tu izskaties? Piedurknes nodrīskātas, mēteļa kabatas apdilušas... Kas tu par vīrieti, ja nevari gliši apgērbties? Apsoli, ka no rītdienas sāksi krāt naudu jaunam uzvalkam!

Viņš mīlēja... Tāpēc apsolīja... Un turēja vārdu.

Rožu vietā nesa viņai bērza zariņus, uz izrādi pirka biļetes vienā no pēdējām rindām, uz filmu — vienā no pirmajām. Sestdienās viņš palīdzēja viņai iekāpt tramvajā, kad viņi abi devās uz dejām Kultūras parkā, bet svētdienās — aicināja uz Ķīsezeru vai uz Brīvdabas muzeju.

— Paldies, mīlais! — viņa salti nočukstēja un uzmeta... lūpiņu. — Kas tu par vīrieti, ja nevari nekā labāka izdomāt? Un tavas pirts slotas... man nav vajadzīgas! Man kā nekā... ir vanna.

Viņš mīlēja... Un laikam taču — viņa arī. Tāpēc strauji apgriezās uz smailā papēdīša un aizdīpināja pāri ielai, kur gaidīja debeszila «Voiga»...

Viņš paskatījās nopakalus, rūgti pasmaidīja un aizsloja modes ateljē virzienā...

D. LINIŅS

COMIS

Madame provokācija

Mīkēlis Aktumans bij miermīlīgs medicīnas students un sevišķi lietišķs uz bērnu slimībām. Tās nu ir tādas slimības, kas vairāk tiek ārstētas ar siroliņu, anīsu un caurejas zālēm, bet nekad ar — rokas granatām. Un tomēr pie Aktumana politiskās apsardzes aģenti atrada rokas granātu, istu franču rokas granātu. Kā tas varēja gadīties?

Lūk tā:

— Dirrrrr — skan telefons. «Seit apsardzības nodaļa; kas runā? — «Iekšlietu ministrs!» — «Klausos!» — «Kāpēc pēdējo mēnesi nav saķerts neviens komunistu un neviena sazvērestība nav atklāta?» — «Visi izķerti, ministra kungs!» — «Kas, ko! Ka man ritu būtu komunisti, centrālkomiteja un sazvērestība!» — «Centīsimies!»

Aģenti kā aitas viens uz otru blīsināja acis. Ko darīt? Jāgādā tomēr būs, ja ministra kungs pavēl.

«Krampj!» — sauc priekšnieks. «Te es esmu!» atbild Krampis, izlīdzdams pats no savas piedurknes. «Gādā komunistus!» «Yes!»

Un Krampis ierodas pie studenta Aktumana, noliek tā priekšā uz galda rokas granātu, pasvelpj saviem biedriem uz ielas un saka:

«Arestējiet šo kungu! Es pie viņa atradu rokas granātu!»

Protams, Aktumani arestē. Arestē arī tos, kas pie viņa atnāk. Un avīzes otrā dienā raksta:

«Atklāta komunistu centrālkomiteja, sazvērestība un rokas granātu noliktava. Paldies Dievam, mūsu apkārtīgai politiskai apsardzei

izdevies novērst briesmas, kādas draudēja valstij.»

Tas pats Krampis bij par daudz dzīli ieskatījies Emīlijas Bulkas sprīdzīgās acīs. Bet tāns ieskatījies bij arī grāmatvedis Desas, un Emīlija svērās vairāk uz Desas pusi. Ko darīt Krampim?

Viņš paņēma jaunākos «Krievijas Cīpas» numurus, aiziet pie Desas un atrod pie tā tos numurus. Desas nu tiek kaltēts centrālcietumā par nelegālas literatūras glabāšanu un pēdīgi pārsviests pāri robežai.

Emīlija skumst pēc Desas nedēļu, otru. Bet tad neiztura un metas — Krampja apkampienos.

Tā Krampis caur «Cīpu» tika pie brūtes. Un valstij, kā atzinās iekšlietu ministrs, tas izmaksājis tikai 38.000 rbl. Bet socialisti kliež:

«Provokācija!»

Mazinieku tieslietu ministrs Holcmans Satversmes Sapulcē sit ar kukaiņiem uz pulcēti un sauc:

«Izdodāt man Vili Dermani! Būs liela sensācija! Nepiedzīvots skandāls!»

Satv. Sapulcē izdeva Dermani, jo toreiz visas avīzes tikai par viltotiem piecimsimtniekiem vien rakstīja. Piecimsimtnieki nokristīja par «dermanišiem».

Laudis nu gaidīja uz sensāciju. Bet tiesa aizslēdza durvis un notiesāja kasieri Libertu uz 6 mēnešiem cietumā, lai gan tam vajadzēja dabūt vismaz 10 gadus. Kur nu palika sensācija?

«Lūzdu, te viņa būs!» rāda sensāciju socialisti Saeimā. «Tie viltotie piecimsimtnieki arodbiedrību centrālbiroja kasē ielikti no politiskās apsardzes aģenta Krampja, kurš tos dabūjis no priekšnieka Martinsona, kurš savukārt tos saņēmis no...»

Un iznāca, ka «dermanišu» vietā stājās «martinsonieši» jeb, kas vēl

labāk izteic lietas būtību — «Krievijas slāji» — par godu bij iekšlietu ministram Kviešim. Lūk, tā bij tā Holcmāna pietekta sensācija. Bet socialisti atkal kliež:

«Provokācija!»

Bauskas aprīnka priekšniekam, Berkim garlaicīgi. Viņš ker mušas un spaida meitas pa pilsdrūpām izgājīs uz ielas, viņš ierauga 82 gadus vecu sirmgalvi.

«Klau, veci, vai tev ribas vēl ir?» «Kā nu bez ribām, kungs...» atbild vecis.

«Nu, priekš kam tev vecam cilvēkam ribas? Nāc līdz, es tev viņas salauzīšu. O-och. — garlaicīgi!»

Vecis iet līdz. Kā nu kungam neties līdz? Lai pašpāsejas.

Berks nemas ap veci. Kār to aizgalvas, aiz kājām. Lauz ribas kā nirkst. Visa garlaicība kā ar roku atmēta. Bet nepateicīgais vecis nem un nomirst. Un vēl nepateicīgāks dem. centra iekšlietu ministrs P. Bergis atlaiž Berki no vietas un nodod tiesai!

«Kā nu var cilvēku tā cūkot!» pukojas pilsoņi. «Paspēlējās ap veci un beigas. Vai tad par to tiesāt.»

Un P. Bergis dabuja braukt uz ārzemēm...

Bet Bauskas aizsargu nodaļa uzsauc augstas laimes Berkim par ribu laušanu. Arī šito smuko anekdoti socialisti pastāstīja Saeimā.

«Mēs pie visa tā it nemaz neesam vainīgi, taisnojās mazinieki Holcmans un Dievpīle Rudziits. «Mēs nekā nezīnam.» «Es neesmu es, zirgs nav mans un pats es neesmu fūrmanis!» pateica Saeimā mazinieku liders.

Bet izrādās, ka mazinieks ir gan mazinieks, provokāciju sistema ir gan viņa, un pats viņš ir gan fūrmanis, tas ir: pabalsta šo provokāciju pēc labākās sirdsapziņas.

1923. g.

— BIEDRI MELIORĀTOR, DARIET KAUT KO, LAI TE VĀRĒTU SĒTI

— SĒIET MUI

Handwritten signature and date: Jūlijs 1911

— ES MILU VISĀS LIETĀS SKAIDRĪBU.

N. Zvirbulis

BEZ VĀRDIEM.

N. Zvirbulis

Reibinošs gaiss

— Krappicki... — sakārtojis uz galda rakstāmpiederumus, mīļi jo mīļi ierunājās priekšnieks. — Ko jūs man labu pastāstīsiet?

Vīrs, kam bija adresēts šis ārēji nevainīgais jautājums, uzreiz neatbildēja. Pēc kāda britina viņš izvairīgi novilkā:

— Nezinu...

— Ak nezināt? — brīnījās priekšnieks. — Bet es tā cerēju, ka jūs mani iepriecināsiet, teiksim, ar ziņojumu par teicamu darbu, par augstiem...

— Jūs taču mani izsaucāt! Pie tam steidzami! — Krappickis pārģāja pretuzbrukumā. — Esmu ieradies un klausos.

— Bēdīgi, Krappicki. Ļoti bēdīgi, ka jūs pēkšņi nekā nezināt... — priekšnieks turpināja un ar slaidu kustību izņēma no atvilktnes sīki aprakstītu papīru. — Redzat... Bet es zinu... Man viss jāzina... Te ir sūdzība. Par jums, Krappicki.

— Par mani? — Krappickim nervozi noraustījās kreisais vaigs un uz brīdi piemiedzās acs.

— Un šī sūdzība ir krasā pret-runā ar jūsu līdzšinējām atskaitēm... — Priekšnieks brīdī dziļdomīgi klusēja, tad it kā starp citu piemetināja: — Būsim spiesti atpūtas namam meklēt jaunu direktoru... Kā jums tas patīk, Krappicki?

Krappickis sēdēja nekustīgs kā koka dieviņš.

— Dziedi, tik, dziedi... — viņš klusībā pie sevis domāja. — Gan tu man vēl dancosī!

— Nemsim pēc punktiem! — priekšnieks ieskatījās papīrā un tāpat vienmūli turpināja: — Atputas namā nav organizēta atpūta. Tālāk! Virtuvē un ēdnīcā nav elementāras tīrības. Tālāk! Nav ēdienu izvēles. Tālāk! Bufetē nav kārtības. Zem letes tirgojas ar degvīnu. Kāds atputnieks dzērumā izkāpis pa otra stāva logu un tagad ārstējas ortopediskajā institūtā. Ko nu jūs teiksiet, Krappicki?

— Par alkoholiķiem es nevaru atbildēt! — Krappickis neizturēja. — Snaabi pārdod arī ciema veikālā pusotra kilometra attālumā!

— Lūdzu piedošanu, es neesmu vēl beidzis, Krappicki... — priekšnieks aizrādīja. — Jūsu iestādē nav

disciplīnas. Atputnieki, garlaicības mākī, sākuši piekopt ļaunprātīgu huligānismu. Viņi iestūmuši ezerā būdu ar visu naktssargu, kas, pamodies uz ūdens, pārbili noslicinājis šauteni. Tālāk! Saimniecībā nav materiālo vērtību uzskaites. Nav kontroles. Nav organizēta atputnieku medicīniskā uzraudzība. Nav, nav un nav! Kas īsti jums ir? Lūdzu, atbildiet man uz šo jautājumu, milais Krappicki!

Krappickis sastomījās un tad gluži negaidot spēra vaļā:

— Gaiss.

— Ko?

— Es teicu, ka pie mums ir gaiss. Tāds sevišķi sveigis, spirdzinošs, aromātisks, var teikt, pat reibinošs. Tieši tādēļ atputnieki mūsu veselības uzlabošanas iestādē tā iecienījuši...

— Vai zināt... Tas ir jauki... — priekšnieks no pārsteiguma ieplēta acis. — Tad atlausiet jautāt: kāds tur ir jūsu nopelns, godājamais Krappicki?

— Vistiešākais. Esmu sagādājis visus apstākļus, lai ikviens atputnieks varētu baudīt šo brīnišķīgo gaisu, cik tik, lai viņš varētu, tā sakot, to elpot ar pilnu krūtīm... — Krappickis apgarots lielījās. — Es nevienu neapgrūtinu, netraucēju un neuzbāžos ar visādām blēnām...

Tad viņš devās izšķirošajā triecienā.

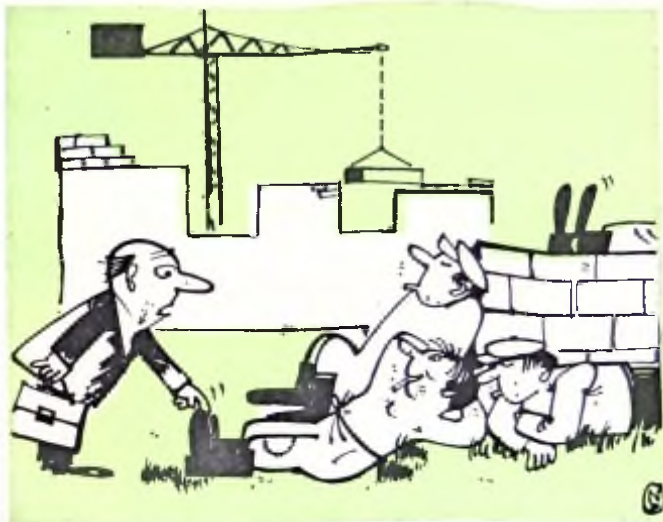
— Būtu jūs pats, biedri priekšniek, pie mums reiz atbraucis! Patlaban pats tiepu ziedu laicīgs. Pat naktīs nevar gulēt no bišu sanāpas un liepziedu aromāta. Musu ezerā mājā šķaunaces, līni un zutiņi... Sūdzība bez tam būtu jāpārbauda uz vietas. Tad mums droši iznāktu pavisam cita runāšana...

— Hm... — priekšnieks klūva domīgs. Viņš pabraucīja zodu un ieminējās: — Tā, vai zini, nav peļama ideja. Uz vietas tu man tik viegli miglu acis neieputīsi. Kā tev šķiet, Krappicki?

...No komandējuma priekšnieks atgriezās ar novērojumu un mazrunīgs.

— Krappickim, nelietim, taisnība. — tukšodams jau ceturtn Volmēras minerālūdens pudeli pēc kārtas, viņš piesmacis rūca. — Gaiss tur tiešām ir reibinošs!...

V. EKUCITIS

— KĀPEC NESTRĀDĀJĀTI!
— PĀRTRĀUKUMS.
— BET KĀPEC NEPĀRTRĀUKTI!

V. Zaķis

KARUSELIS

— Papu, pasaki, kas ir karuselis! — kādu rītu puika prasīja.

Negribēju ielaisties ar viņu garās runās, tāpēc pamācīju:

— Aizej tepat uz mūsu Komjaunatnes parku, tur to redzēsi. Pamaļīgi apskati, tad zināsi.

Puika aizskrēja un jau pēc brītiņa bija atpakaļ.

— Tagad es zinu, kas ir karuselis! Tā ir tāda apaļa mājiņa, kurai gar abām pusēm ķēdēs karājas krēsli, — viņš pavēstīja.

— Pareizi, — es uzslavēju. — Bet, tavai zināšanai, tā mājiņa maksā bergu naudu. Daudzus tūkstošus rubļu. Mēs, jēkābpilieši, tos neželojām. Lai jūs varētu iesēties līganajos krēslos un justu, kā vējš svilpo gar ausīm. Lai...

— Papu, bet man krēsļi sēdēt neļāva.

— Kāpēc? Ja tu esi nopircis biļeti, tad...

— Biļetes tur neviens nepārdod. Tur blakus kioskā onkuļiem pārdod tikai alu. Un karusela krēslos arī sēž onkuļi, kas tukšo pudeles. Ja tu zinātu, cik viņi skaisti dziedāja: «Alus ir labs, iedzert nav grūt, dzērājām nevajag pļēguram būt!»...

— Neuztraucies, dēls! — puiku mierināju. — Drīz karuselis būs atkal bērnu rīcībā. Tad, kad tas atkal sāks griezties. Pats rajona komjaunatnes komitejas otrais sekretārs Laimonis Zakss-Salaputra solīja, ka komjaunieši par karuseli uzņemsoties īpašu šefību. Viņš vārdu turēsi!

— Naivais! — indīgi piezīmēja sieva. — Solīti taču trīs gadus jāgaidai!

— Tāpēc jau es saku — drīz bērni varēs vizināties ar karuseli! Trīs gadi jau ir pagājuši!

A. PIKIS

Handwritten note: Dabā Nr. 15

KĪMIJA

Dzimisšanas dienā man uzdāvināja kinokameru. Izstudējis speciālo literatūru, nopirku filmas un devos pie sava pazinas Klunkšķa.

— Lūdzu, pasmaidī! — teicu. — Tūlīt taps filma «Mani paziņas un laikabiedri». Galveno lomu tēlosi tu!

Klunkšķis atbildēja, ka viņš jūtoties pagodināts, taču filmēties nevēlējās.

— Nē, paldies! — viņš teica. — Reiz viens tāds mani jau filmēja, un tagad visiem rāda, kāds izskatoties dzīvs mērķaķis. Kur ir garantija, ka tu neizdari tāpat?

Šādas garantijas man, protams, nebija un es nokāru degunu.

— Nekas vēl nav zaudēts, — Klunkšķis, to redzēdams, mani mīrināja. — Cilvēks, kam pieder tik brīnšķīga kamera, var taisīt dzīvu naudu arī tāpat.

Man nekas nebija pretī. Lūdzu vienīgi izskaidrot, kā to dara.

— Gluži vienkārši. Aizbrauc uz kādu saimniecību, skaties un filmē, filmē un skaties! Pēc tam stiep gatavo darbu uz televīziju vai kinostudiju.

— Var jau būt... Bet kur lai rauj sižetu? Kā lai zina, ko vajag filmēt? Gaļu galā man nav arī prakses.

— Kas par to? — Klunkšķis moži atbildēja. — Ar kameru rokās neviens vēl nav piedzimis! Bet labu sižetu es tev pagādāšu. Starp citu, īsta lauku tematika.

Lauku tematika izrādījās piemājas laucīnā ar redisu dobēm.

— Filmē! — Klunkšķis pavēlēja.

Es filmēju.

— Pietīks, — Klunkšķis pēc kāda laika nolēma. — Tagad ejam uz garāžu.

Nofilmēju garāžu.

— Tagad vērs objektīvu pret tai stūrī nokrautajiem maisiem! Tā... Mazliet no sāniem. Tagad no augšas... Labi!

— Nemaz nav labi! — es atsaucos. — Tu apsolīji jauku sižetu, bet liec uzņemt visādus krāmus.

— Tie nav krāmi, — Klunkšķis saviebās. — Filmā šie maisi personificēs piemājas laucīnu augsto ražību un kolhoza valdes tēviskīgo gādību par kolhoziekiem. Kad tavu filmu izrādīs kinoteātros, diktors vēstīs: «Kolhoza valde nerimtīgi rūpējas par čaklajiem druvu kopējiem. Lai piemājas laucīnos nobriestu bagātīga raža, kolhoziekiem lēti pārdod augstvērtīgus minerālmēslus. Patlaban jau izpārdots vairāk nekā trīsdesmit tonnu, kas pievestas mājās vai izkrautas tālākai sadalei kolhoza garāžās.» Skaidrs? Bet tagad uzņem smaidošu druvu kopēju, kas saņēmis augstvērtīga salpētra maisu.

Tas man grūtības nerādīja.

— Un tagad visatbildīgākais, — Klunkšķis apmierināts berzēja rokas. — Kolhoza kantoris. Pie galdiem tēviskīgās rūpēs salikuši valdes vīri. Vīrs galdiem uzraksts: «Ogres rajona kolhozs «Kopdarbs». Tuvplānā — kolhoza priekšsēdētāja, agronoma un brigadieru sejas...

Valde pretstatā garāžai un smaidošajam minerālo mēslu pircējam nez kādēļ filmēties nevēlējās.

— Nē, ko jūs! — valdes vīri teica un steidzīgi izklīda.

— Ak kautrība, kautrība!... — Klunkšķis sminēja.

— Aizskrēja uz mājām nomazgāties un pārģērbties. It kā nevarēja palikt darba drēbēs. Nu nekas. Sagatavojies, pēc pusstundas viņi būs atpakaļ.

Es sagatavojos, bet ne pēc pusstundas, ne stundas neviens neatgriezās. Klunkšķis kļuva domīgs un tad kaut kur aizskrēja. Atgriezās viņš pavisam saskābis.

— Filmas nebūs, — viņš pavēstīja. — Es nupat uzziņāju, ka mēsli ir mēsli, bet valde ir valde. Nekā kopēja tiem nav...

— Tas ir kā, nav nekā kopēja?!

— Nu tā. Ja «Lathimsnababita» noliktavā ir liekas minerālmēslu tonnas un kolhozā dzīvo tik izdarīgs vīrs kā traktorists Ābele, izdarīt var visu ko. Bez lieka trokšņa un pavadzīmēm. Bet kolhoza vadībai tā ir pirmā dzirdēšana. Iai gan minerālmēslus izpārdod jau trešo gadu un tos šādā ceļā iegādājušies gan vienkāršie mīrstīgie, gan agronomi Ansons, gan brigadieris Bērziņš, gan konservu čeha vadītāja Strauta, gan... Bet tu jau laikam jūti, kas par lietu.

To es tiešām jutu un centos glābt, kas glābjams.

— Varbūt filma tomēr iznāk? — vaicāju. — Iztiksīm bez valdes vīriem tuvplānā un uzņemsim kādu citu. Kaut vai noliktavas pārzini Šišlo. Viņš taču gādāja...

— Nē, — Klunkšķis nepiekrīta. — Es šādu rīcību nesauktu par gādību, bet nosauktu mazliet citādāk.

Ielaidies vēl ar Klunkšķi! Vai tad es pašu sāukumā ne-teicu, ka atrast labu sižetu nav viegli!

A. GRABULIS

— VAIROJĪETIES UN PIEPILDĪET TO KLĒTI, LAI ES GRAUDUS VARU NORAKSTĪT ZAUDEJUMOS.

E. Rusmanis

VALDIS SKUDRA

Dziesma par dziesmu draugiem

Lai augtu dziesmu draugu pulks,
Ir jārikojas krasi:
Nav priekšnieku un padoto,
Ir tenori un basi,
Un korim vajag koncertu
Kā pilngadīgam pasi.

Bet kori turas jauns un vecs
Pie tradīcijām sīkstī:
Ja vakaru tu koncertē,
Tad nakti svinēt drikstī.
Un atskan dziesmas sulīgas.

Jo dziedot ir mīkstī.
Jā, pašdarbība plīšēlā
Drīz uzbango kā jūra,
Un daudz droši ķeras klāi
Pie lielā dziesmu pūra.
Bet tādēļ kori nemeklē —
Dzied buletē aiz stūra.

BEZ VĀRDIEM.

I. Dzerko

M. BIŁECKIJS

Vīna tragēdija

Pie durvīm slāv vīnā ļaubu varā

Un aiziet nespēj, laika rīti ilgs.

Tur rakstīts: «Atgrūst». Ko lai dara

Ja vīnā

pie sevis radīs vīlki.

— JORAS BULLĪSUS MAN NEIZDEVĀS DABŪT...

J. Melgailis

Lēmums par lēmumiem

Gaisma tikko svīda, kad pie manis iedrāzās Svuncāns ar avižu zūksni rokā.

— Saki, — viņš sauca, — saki, vai tev ir rakstmašīna!

— Ir.

— Lieliski! — Svuncāns priecājās. — Tāds kompanjons man tieši vajadzīgs! Rakstīsim kopā fejetonu... Daļu honorāra ziedosim makšķerēšanas veicināšanai, daļu sievasmašu apkarošanai, daļu...

Es biju rakstījis romānus kopā vismaz ar desmit dažādiem paziņām, tādēļ ļoti priecājos, ka šoreiz runa ir par daudz īsāku sacerējumu.

— Vispirms izlasi šo, — Svuncāns man paspēja vienu no līdzatnestajām avīzēm.

Lasīju. Raksts saucās «Ogres rajona Darbaļaužu deputātu padomes LĒMUMS par apstādījumu uzturēšanu kārtībā un aizsardzības noteikumiem Ogres pilsētā, rajona ciematos un ciemos». Lēmumā bija sīki izklāstīts, kāpēc apstādījumi jāsaudzē un kā tas jā dara. Tur bija teikts, ka pilsonus, kas nobradā zālājus un lauž krūmus, gaida pamatīgas nepatīkšanas, ka viņiem būs jāmaksā prāvas soda naudas un jādzird nopē-

lumi izpildu komiteju administratīvajās komisijās.

— Pareizs lēmums, — izlasījis teicu, — tā tiem neliešiem vajag!

— Vai tu domā, ka viņus kāds ķer un sodā? Nekā nebija! Zālītes dēļ jau Ogrē neviens neies ar cilvēkiem rieties. Pāri skvēriem iestaigatas takas Daugavpils šosejas platumā, sievas ar produktu tīkliņiem skrien no un uz veikaliem, ka put vien... Pietiek! Izlasi labāk šo! — Svuncāns man paspēja citu avīzi.

Tas bija «Stučkas rajona Darbaļaužu deputātu padomes Lēmums par tīrības un kārtības uzturēšanu parkos, skvēros, pagalmos, uz ietvēm un ielām». Lēmumā bija teikts, ka pavasara un vasaras periodā — no 1. aprīļa līdz 15. oktobrim — jāaplaista ielas, laukumi, pagalmi un ietves, ka atkritumus drīkst izbērt tikai izpildu komiteju norādītajās vietās, ka nedrīkst karināt uz balkoniem žāvēšanai veļu, ka iestāžu un uzņēmumu vadītājiem jāatbild par tīrību viņiem pakļautajā teritorijā un ka tos, kas šos lēmuma aizliegumus neievēros, gaida dažnedažādi sodi un visi bargi.

— Zini, ko es tur, Stučkas pilsētā iebraucis, redzēju? — Svuncāns jautāja. — Cilvēks, kas tur

nav bijis, to nespēj iedomāties! Ja mājai ir piedesmit balkonu, vismaz uz divdesmit pieciem no tiem plivinās visu izmēru un krāsu krekli, palagi un lindraki. Es nemaz nerunāju par kastēm, kastītēm un gurķu mucām. Dzelzceļa maļā, gandrīz pilsētas centrā, tādi džungļi, ka pāri tikt nevar: dzelzsbetona konstrukciju grēdas, armatūra, akmeņogļu kaudzes. Apkārt tirgus laukumam dūņu pilni grāvji, vējš nēsā Dzelzsbetona rūpnīcas cementa putekļus pa visu pilsētu. Autotransporta kantora viri met atkritumus un visādus metāla lūžņus turpat blakus esošajā birzītē... Jā, par ielām... Tās, protams, neviens nelaista.

— Vainīgie droši vien soda naudās jau samaksājuši prāvas summas... Pret lēmuma pārkāpējiem taču cinās.

— Var jau būt, ka to tagad sauc par cinu. No astotā maija, kad lēmums stājās spēkā, līdz 18. jūnijam izpildu komitejas administratīvā komisija vienu veļas žāvētāju esot brīdinājusi...

— Kāpēc rakstīt fejetonu, ja pret lēmuma pārkāpējiem cinās? Nebūsim taču sikumaini!

K. BERGS

VAINĪGS SKURSTENSLAUKĪS

Gandrīz visās saimnieciskās organizācijās pastāv tāda kārtība: vispirms grāmatveži noformē dokumentus un tikai pēc tam izsniedz mantu. Labu laiku tāda kārtība apmierināja arī Daugavpils starpkolhozu Celniecības organizācijas darbiniekus. Bet tad noliktavas pārzine Kazakeviča ierosināja:

— Nost ar papīriem! Papīri traucē radosi strādāt! Bremzē personisko iniciatīvu, grauž laiku un kultivē birokrātismu.

— Pareizi! — piekrita SCO priekšnieks Stairmans un galvenais

grāmatvedis Reņša. — Nebūsim birokrāti...

Jaunajai grāmatvedībai bija liela piekrišana. Strādnieki, brigadiieri un meistari laužtin laužās noliktavā. Katrs ņēma, ko gribēja, un atzīmēja skursteni.

Visi bija apmierināti.

Bet tad vienā jaukā dienā celniecības teritorijā parādījās skurstenislaukis. Viņš iztīrīja visus skursteņus un nu noliktavā iztrūkums — 13.837 rubļi. Materiāli izsniegti, bet dokumentu nav...

J. JUZEFS

— MAN AR ZEMŌDENS MEDĪBĀM KAUT KĀ NEVEICĀS...

U. Mežavilks

BEZ VĀRDIEM.

E. RUSMANIS

R. LUGINSKA

Neziņa

Līdz trīsdesmit pirmajam mūža gadam Antonu Āmurgalvu mocīja bailes: reiz zēna gados viņš bija iespāvis kādā akā. Tolaik viņš vēl nezinaja teicienu: «Nepiesplauj aku, ka pēcāk pašam nav jādzer.»

Trīsdesmit pirmajā mūža gadā viņa dzīvokli ievilkā ūdeni.

Āmurgalva atelpoja: tagad viņš mierīgu sirdi varēja splaut jebkurā akā. Un viņš splāva. Ikvienā, kurai pagādījās iet garām.

Taču Āmurgalva nezinaja patiesību: «Dari, ko darīdams, apdomā galu!»

Un gals pienāca.

Kad Antons Āmurgalva aiz pārskatīšanās iespļāva ūdensvada priekšnieka akā.

Сатира

BULGĀRU HUMORA
UN SATĪRAS ŽURNĀLS

— Cik labi, ka neesmu auto-
mašīnā!
I. Babukovs

Satīras un humora festivāls.

I. Babukovs

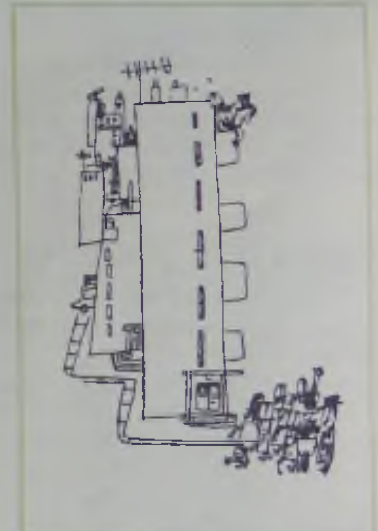
— Vai jums ir kādi aukstie uzkožamie?
— Tikai aukstas kotletes!

A. Grozevs

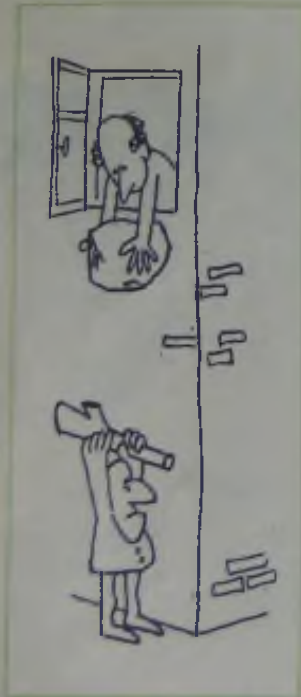
— Strādāt tā mēs, protams, nevaram, biedri. Toties esam ietaupījuši
trīs rakstāmgaldus.

A. Grozevs

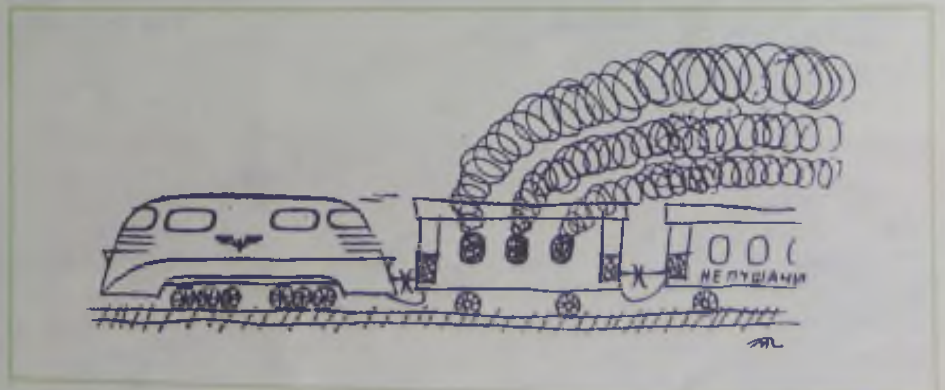
— Nebaidies. Viesi pie mums netiks.
Lifts darbojas tikai līdz otrajam stāvam.

I. Veselins

Bez vārdiem.

V. Hiyavs

Bez vārdiem.

P. Oatavs

Skolēni raksta

... PAR LEONA PAEGLES LIRIKU ...

Lirika ir ievērojamākā Leona Paegles sastāvdaļa.

Strādnieku kustību dzejnieks sakopojis divos sējumos «Cietumi neliidz» un «Leons Paegle dzelo intīmi».

Viņa liriskais varonis ielūkojas dzīves aizkulisēs un apgaismo tās ar prāta asumu.

Mīlas lirikas centrā stāv apgarots liriskais varonis ar daudzpusīgu dvēseli.

... PAR «ZVEJNIEKA DĒLU» ...

Garozas vēders ir pārpilns zvejnieku sūrajem sviestiem, kas uzbrūdiņa viņu, līdz jāļeto korsete.

Sludinātāja brāļa Teodora iepotētie zvejnieki gaida pat pasaules galu, stāvēdami uz tilta.

... PAR «GAJSU NĀKOTNĪ» ...

Hamlēts mirst ar ticību gaišai nākotnei.

Lai gan Lāčplēšis nav no strādnieku šķiras, viņš visu māžu cīnās par tautas gaišo nākotni.

Spidola nolēc Lāčplēšim pakaj ar ticību gaišajai nākotnei.

Liena noslīcinās, jo sasmakušajā Slāvas ikdienā nespēj saskatīt gaišās nākotnes krastus.

Mēs pateicamies tēviem un brājiem, kas izcīnīja mums gaišu nākotni, lai mēs mierīgi varētu raudzīties viens otram acīs.

No skolēnu sacerējumiem norakstījis
M. PIPARS

Pat domādams neizdomāsi

Priekšnieks ar brigadieru dzīvo vienā malsā un citus leikā neņem.

Biedru tiesa Cīruli par dzeršanu veirs nesoda un atzīst par nelabojamu.

Aiz mīlesības pret sievu plūšamies bērnu dēļ.

Futbolisti bez laukuma ar stabliem vien trenēties nevar.

Zivis tiek audzētas no brošūrām u. c. zinātnas jaunumiem.

No blakus dzīvokļa uz kaušanas izsauca miliciju.

Republikas lietūkaļķis upēs un ezeros dožūrā apmēcītas slīcēju vienības.

Biedru tiesa man bāza pirkstu acīs arī par dzeršanu.

Norakstījis E. VĪGANTS

LEIHTVEISA ALA

Pirmā vēste par alu pienāca pa telegrāfu. Telegrammas skopās rindās ne pa jokam satrauca apgabala izpildkomitejas darbiniekus.

«Par dabu dzejot bija domāts. Bet atrasta ir ala — komāts. Ir laimīga Pižikovs, klunkts,

klunkts, klunkts, Uz Kočkļiem naudu sūtiet — punkts.»

Loģiski izanalizējuši šo tekstu, izpildkomitejas darbinieki noprieda, ka telegrammas autors, acimredzot, ir kāds Pižikovs... Ka viņš ir izdarījis ārkārtīgi svarīgu atklājumu, ja jau to ir paspējis apalcināt, kā to liecina vārdi «klunkts, klunkts»... Ka, spriežot pēc rīmēm, viņš ir dzejnieks, turklāt lirīkis: «Par dabu dzejot bija domāts»... Ka viņš jau zina dzēšanas rindīņas vērtību: «...naudu sūtiet»... Un, beidzot, ka viņš dzīvo Kočkļu ciemā, kura apkaimē, jādama, arī ir atrasta noslēpumainā ala.

Paņēmis komandējuma avansu trim diennaktīm, uz notikuma vietu devās novadpētniecības muzeja zinātniskais līdzstrādnieks. Precīzi noteiktā laikā viņš ziņoja izpildkomitejas sēdē par saviem zinātniskajiem pētījumiem.

— Apskatiet šos stalaktītu un stalagmitu gabalus, ko esmu atvedis! Ko tie liecina? Tie liecina to, ka arī mūsu apgabalā beidzot ir atrasta ala, ko var apskaut ne tikai Abriskilas grotes Abhāzjā vai Pečeras Lavra Kijevā, bet arī virkne aizrobežas paraugu, tai skaitā arī noslēpumainā Leihtveisas ala, par kuru visl esam lasījuši bērniņā... Mēs domājam, ka jau pēc neliela laika tūristi bariem dosies pie mums, lai paši savām acīm apskatītu mūsu apgabala dabas retuma zinātnisko vērtību un skaistumu...

— Bariem? — izpildkomitejas sekretārs pārvalcāja.

— Pamatojoties uz iepriekšējās aplēses datiem, domāju, ka tieši bariem. Muzeja zinātniskie darbinieki lūdz pūsgadu atrasto konglomerātu izpētēt laboratorijā un kamerālam novērtējumam.

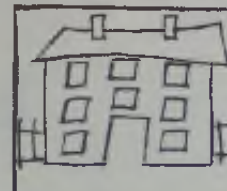
— Nav ekonomiski, — izpildkomitejas sekretārs iebilda. — Vai mēneša nepietiks?

— Padziļināta darba specifika presā tieši mūsu mīnēto laiku.

— Nu, ja jau specifika, lai notiek... Kādas būtu domas vai pārdomas šai jautājumā? Tātad klausījās, nolēma: zinātniskajiem darbiniekiem līdzstrādniekiem dot sešus mēnešus pārbaudes laika, pārņem izdarīt organizatoriskus secinājumus un veikt nepieciešamos saimnieciskos pasākumus.

— Bet kur lai rauj līdzekļus? — komunālās saimniecības vadītājs piesita roku pie pieres.

— Jāatrod! — izpildkomite-

jas sekretārs bargi pazinoja. — Mums te šis tas ir paredzēts, iepānāts ūdens peldbaseina un siņģju kamanu bāzes celšanai. Paņemsim no turienes! Pilnēs, siņģpites pagaidīs. Sagaidīsim, apkalposim kā nākas tūristu masas barus!

— Skaids, saprotams! — komunālo, ceļu un tirdzniecības dienestu priekšnieki atsaucās kori. — Parādisim uzmanību stalaktītiem un stalagmitiem!

Muzeja zinātniskais līdzstrādnieks bija liels pedants. Tieši pēc pūsgada viņš devās uz Kočkļiem veselās ekspedīcijas priekšgalā, lai pabeigtu aizsāktos pētījumus. Divi pikapi, kas bija ar kaudzi plekrauti geologu āmuriem un citu urozērijas inventāru, ar pūlēm uzrāpās paugura galā. Zinātniskais līdzstrādnieks pielika plaukstu pie acīm un ar skatienu ieurbās ainavā, kas pavēras viņa priekšā.

No paugura virsotnes uz kalnu, kura dzīlēs atradās neparastā ala, bija iekārtots plats ceļš ar betona segumu. Ceļš beidzās pie trīsstāvu mājas, kuras fasādi greznoja uzraksts: «Pansionāts «Skāstīva»». Netālu no pansionāta bija redzams paviljons ar finiera patvāri uz jumta un izkārti neona burtiem: «Tējnica «Uz zemes centru» Vienmēr krājumā firmas pelmeņi». Pie augsta žoga turpat blakus bija piestiprināta brīdinošs uzraksts: «Vasarīcu kooperatīvs «Vulkāns». Pagalmos nikni suni». Pie pansionāta rindā stāvēja taksonometri. Virs tējnīcas gaisā bija redzami helikopteri.

— Mistika! — zinātniskais līdzstrādnieks nomurmināja.

— Taisni neticama operativitāte! Viņš nedrošiem soliem nokāpa ielejā un apvaicājās pie pirmē kioska:

— Ko jūs te darāt, labie ļaudis?

— Pildām plānu, — tirdzniecības darbinieks atbildēja. — Mēs esam iesaistījušies sacensībā ar Abriskilas tirdzniecības trestu un jau pārspējuši to par septiņiem procentiem.

— Bet kur tad ir ala ar stalaktītiem un stalagmitiem?

— Ala? — tirdzniecības darbinieks pārvalcāja. — Neesmu dzirdējis. Starp citu, liekas, te tiešām bija kaut kāda bedre, tur, aiz tējnīcas. Akmeņi celtniecībai no tās esot ņēmuši vai... Bet, paldies dievam, nu jau tā bedre sen ir ciet. Lai, tā teikt, netraucē tūristu masu apkalpošanu.

— Vai tad tūristi arī te iegriežas?

— Iekļīst pa kādam. Pagrozās vienu stundiņu, otru, un uz tējnīcu. Tur vienmēr ir firmas pelmeņi... Bet tā mēs galvenokārt apkalpojam vasarņiekus. Paņemiet suvenīru piemībai. Lūdzu, kaut kāda tur biedra Leihtveisa profils. Atbaistiet vietējo komerciju...

J. POLISCUKS

BEZ VĀRDIEM.

I. Melgailis

PAGAI DĀM VĒL NAV GRIEKĪJA

Pilnīgi slepens notikums

Sefreportieris ielidoja redakcijā kā futbola bumba vārtos:

— Sinjor redaktor! Tūkstoš velnu! Tas tik ir notikums! Komisijas, kas izmeklē SIFAR lietu, pilnīgi slepens protokols. No absolūti drošiem avotiem.

Redaktoram izkrita pildspalva no rokām:

— SIFAR? Itālijas izlūkošanas un pretizlūkošanas dienests? Lai slavēts tas kungs, tagad arī mēs pacelsim metienu. Lasiet, kas jums tur ir!

Sefreportieris noklikstināja portfela slēdzi:

— Tā, klausieties, citēju pēc stenogrammas: «Komisijas priekšsēdis ģenerālis Aldo Beolcīni jautā ģenerālim Allavenam: «Jūsu ekselence, kā izskaidrot, ka SIFAR rīcībā bija neierobežoti dolāru resursi tajā laikā, kad visus brūptos spēkus finansēja līrās?»

Uz šo jautājumu Allavena atbild: «Jūsu ekselence, tas viss ir emigrantu dēļ. Ārzmēs atrodas divi miljoni itāliešu, tas apdraud nacionālo drošību.»

— Kas, kas? — redaktors iespieša rokas sānos, — Jūsu Allavena saprot no valsts drošības tikpat daudz, cik papagailis no liturģijas. Ja šie divi miljoni nebūtu atraduši darbu ārzmēs, emigrēt vajadzētu ģenerāļiem! Bezdarbnieki ir tikpat kā sarkanie; vai jūs varat iedomāties, ko nozīmē divi miljoni bezdarbnieku valstī, kur viņu jau tāpat ir diezgan? Ko viņš tur vēl saplāpāja, šis ģenerālis?

— Viņš teica: «Jo vairāk itāliešu atrodas ārzmēs, jo lielākas iespējas viņus iesaistīt savos tīklos ārzemju spiegu dienestiem. Dolāri mums bija vajadzīgi, lai izvērstu pretizlūkošanu.»

— Hm, starp citu, visai saprātīga doma. Te es viņom piekritu. Tālāk!

— Iegūt fondus, kas būtu atbrīvoti no noslēpuma izpaušanas, caur parlamentu nav iespējams.» — reportieris turpināja.

— Kā viņš teica? Kā? — redaktors salēcās. — O, mamma mia, tie tik ir rīkli rāvēji, tie tik ir blēži! Noslēpa valstij, parlamentam, nodokļu maksātājiem, cik pagrābuši un kur likuši naudu, bet ģenerāļu apēlites apmierināšanai piēsa pa septiņām adām no mums — godīgiem pilsoņiem! Un to vēl sauc par konstitucionālu valsti, par demokrātisku sabiedrību!...

— Vai varu turpināt? — reportieris jautāja. — Jūs mani nemīlīgi pārtraucat. Citēju tālāk Allavenu: «Mēs izmantojām vienošanās par valūtu NATO savienības ietvaros.»

— Svētā madonnā! — redaktors izslaucīja sa-

jūsmas asaras no acīm. — Jūs esat dabūjis kolosālu materiālu! Katra rindkopa — sensācija! Tāpēc nevelciet garumā, nespīdīniet mani! Kas jums tur vēl ir? Tas ir noziegums tā uzkurināt cilvēku ar vājiem nerviem. Zvēru pie brīnumdarītāja svētā Antonija atliekām, ja jūs nepāriesiet uz aulekšiem, es par sevi neatbildu!

— Itālija iepirka NATO ietvaros piecsmi amerikāņu tankus, kredīts tika nodots SIFAR rīcībā.

— Tā uzreiz būtu teicis! — redaktors sapīka.

— Vienošanās NATO... Bet patiesībā mēs aizņemamies no amerikāņiem, velns zina, cik, turklāt vēl par lieliem procentiem, bet dolārus sadalīja savā starpā ģenerālis Allavena kā pretizlūkošanas priekšnieks un ģenerālis De Lorenco — viņš, liekas, vēl nesēn bija visas SIFAR priekšnieks?

— Kamēr par aizsardzības ministru bija ģenerālis Andreotti! — reportieris apstiprināja. — Pēc tam par ministru kļuva sinjors Tremelloni, un De Lorenco pārcēla komandēt karabīnerus... — Lieliski! — redaktors sāka plaukšķināt. — Pēc tādas afēras šim karotājam komandēt žandarmus ir pats piemērotākais postenis! Varu iedomāties, kādu godīgumu viņš tur ieviesa! Bet atgriezīsimies pie naudas! Kaut gan nauda jau ir pagalam. Aizpeldēja nezināmā virzienā. Interesanti, par ko? Ak, ja varētu zināt arī, par ko!

— Lūzdu! — sefreportieris teica. — Te ir admirāļa Enkes, pašreizējā SIFAR priekšnieka, liecība. «Vislielākais kauns ir tas, ka līdzekļus, kas bija piešķirti valsts drošības nostiprināšanai, izšķīda politiku savstarpējai izspiegošanai. Bijušais prezidents Senji pavēlēja slepeni savākt visas ziņas par savu iespējamo pēcteci, premjermīnistrs lika izsekot bijušā kabineta locekļus... — Un jūs gribat man iestāstīt, ka tas ir maksājis miljonus dolāru?»

— Nē jau! Sinjori ģenerāļi patiesi sāka vākt un apkopot materiālus par visiem politisko partiju līderiem, noklausījās telefona sarunas, uzplēsa vēstules.

— Pagaidiet! Apstājieties! Laujiet atvilkt elpu! Men ir slima sirds. Kur es iegūdu savas tabletes? Sakiet man cilvēcīgā itāliešu valoda bez diplomātiskiem plīvuriem: kāpēc šiem karotājiem bija vajadzīgi tādi tenku kalniņi?

— Lai nodotu tos NATO un saņemtu dolārus. Redaktors atkrita pret krēsla atveltni.

— Jūs mani nogalināsiet! Ielejiet man zelti un nevarieties! Kas jūs dzen? Kur jūs steigāties? Sēdieties man blakus, pamēģināsim visu mierīga garā apsvērt! Jūs ta visu nobērāt, ka man tagad gaiva dūlīkst. Tātad tā: sakas pastiprināta emigr-

rācija, tad kaut kāds ārzemju izlūkošanas dienests kērās pie mūsu tautiešu vervēšanas atz robežām...

— Kāpēc kaut kāds? — reportieris apvainojās. — Komisijai viss ir zināms precīzi: amerikāņu dienests!

— Ame...?! Es mirstu! Es jau dodos pie apustuļiem. Te var prātu zaudēt. Kur es liku savu kabatas lakatiņu? Tātad amerikāņi, tas ir, CIP, vervēja mūsu puļšus, SIFAR gribēja izvērst pretizlūkošanu, bet šim nolūkam bija nepieciešami dolāri. De Lorenco griezās pie NATO un saņēma naudu no amerikāņu rokām?!

— Tiesi tā! Apmainā pret iekšpolitisku informāciju.

— Odeni! — redaktors pieprasīja. — Zelti! Es gībstu! Kāda velna pēc, sakiet man svētās trīsvienības dēļ, kāda velna pēc amerikāņiem ievajadzējās viņu sabiedrotā iekšpolitiskās ķildas? Vai viņiem savu intrīgu nepietiek?

— Komisijai arī tas ir zināms. — reportieris atbildēja. — De Lorenco pats atzinās, ka amerikāņi pirkuši mūsu noslēpumus un mūsu ģenerāļus, lai vajadzīgā brīdī izdarītu apvērsumu, kā Griekijā. Mums tas bija ielānots tūkstošos deviņi simti sešdesmit ceturta gada četrpadsmitajā jūlijā.

Redaktors palēcās:

— Četrpadsmitajā jūlijā?! Bastilijas krišanas dienā?!

— Pareizi. Francijai apvērsums bija paredzēts rudenī.

— Lieliski! — redaktors izdvesa. — Brīnīgīgi! Lūk, ko nozīmē amerikāņu tehnika! Mēs visi — dižās Atlantisko valstu savienības locekļi, protams, esam apvienojušies, lai aizstāvētu Brīvību un Demokrātiju. Un katram savam loceklim NATO ir sagatavojusi individuālu, tā teikt, nacionālu apvērsumu. Pamosties vienā jaukā rītā un uzzini, ka Konstitūcija ir atcelta, personas kļuvas pieskaramas, bet pie galvaspiļšētas vārtiem stāv ASV aviācijas bāzes kuģi vai arī tanki, kas ražoti turpat.

— Kas ir apmaksāti ar apvērsta valsts iedziņošanu? — reportieris pibēda. — Vai esmu labu materiālu jums sagādājis, sinjor redaktor?

— Ko, jūs vēl esat šeit? — redaktors ierēcās. — Jūs vēl neesat iedzimis limotipā savu sensationālo reportāžu? Varbūt jūs gaidāt, lai citi to pagust izdarīt ātrāk? Steidzieties! Mums jāceļ tirāža! Pagaidām mēs vēl neesam Griekijā.

G. MORIS

Handwritten signature or note in the bottom right corner.

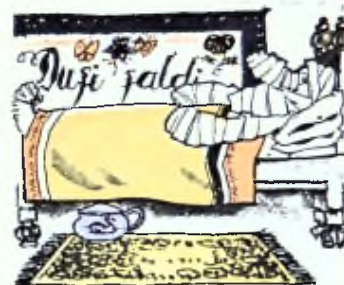
Saldie
ķirši

M. Rāmanes teksts un zīmējumi

— Nav ko blandīties pa vīriem,
Labāk mīlošos ar ķiršiem.
Rīgā lādu svaigu preci
Meklēt vari kaut ar sveci.

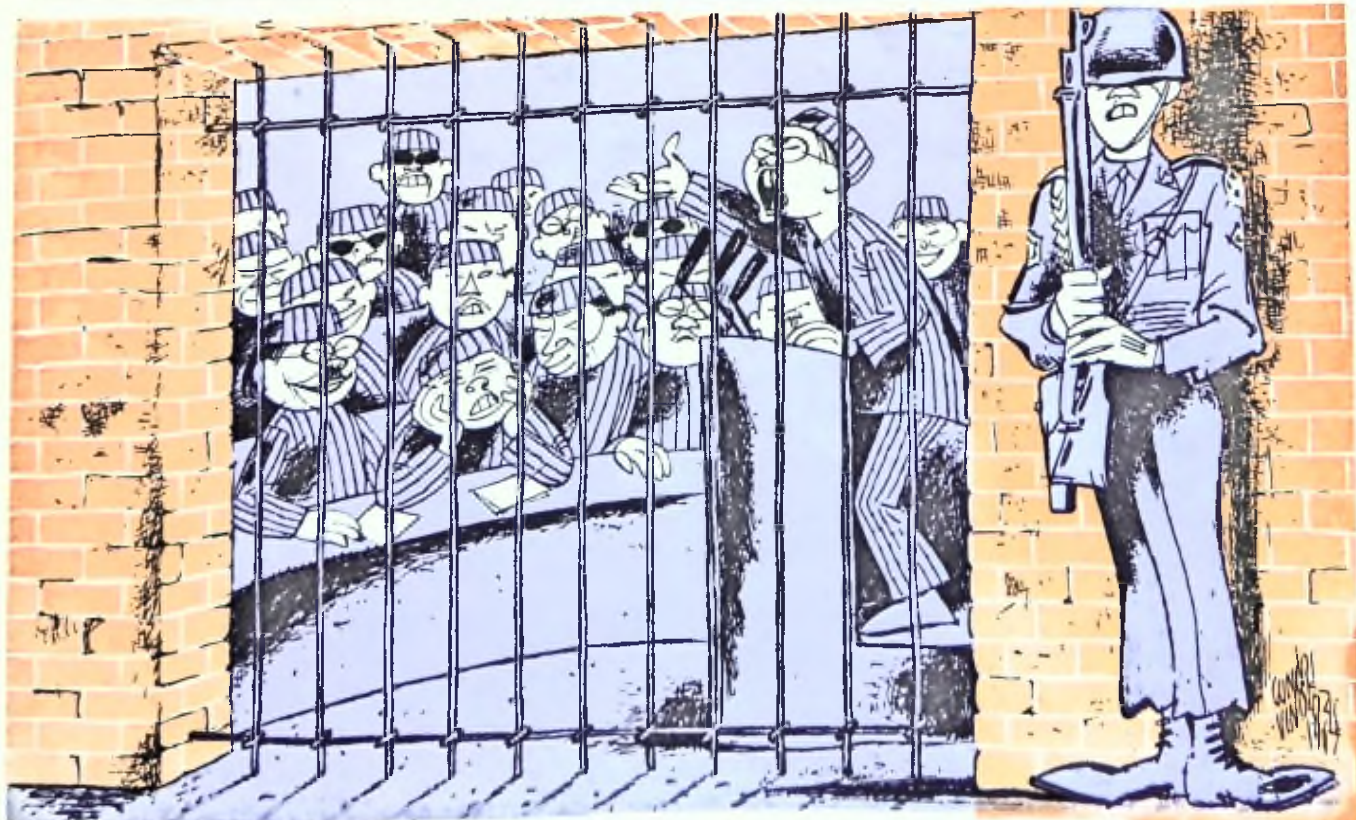
Agresijas akts šis sodāms,
Kaut kāds glābiņš steigā rodams.
— Ievēl dzīļi dvašu krūtīs
Krišs tev dūmus vīrsū pūtīs.

Vecais Krišs teic brāja dēlam:
— Labu atpūtu tev vēlam!
Pastaigā pa mežu, laukiem,
Pīlns tur dabas skatiem jaukiem.

Pīkts, zēvele un jodī!
Kur tik traki var būt odi?
Dzeļ kā lapsenes, bez sāta,
Tieši laukā dzen no prāta.

Kā vienmēr pēc cīņām sīvām
Kādam laime palikti dzīvam.
Ari Hugo, gods un slava,
Vēl pavisam beigts, šķiet, nava.

DIENVIDKOREJAS PARLAMENTA FRAKCIJAS SEDE.

O. Vindedzis

Kas gan viss ienotiek pasaulē

Ari barga kritika var būt samanta. Pēc mazapdāvinātas estrādes dziedones uzstāšanās Briselē kāds žurnālists rakstīja: «Dienzāl, lakstīgala, kas špukstēja viņas krūtīs, bija pārāk maza. Taču man jāatzīst, ka putniņš bija ļoti jauks.»

Kad Birdo kundze bija atgriezies no divu nedēļu ilgā ceļojuma, viņa iesniedza tiesas prasību šķirt viņas laulību. Sava vīra neuzticību viņa pierādīja ar papagaila «Ilecību». Šis piāpīgais putns cauru dlienu iemīlējies.»

Birdo kundzes vārds ir Anete.

Kādas Tokijas viesnīcas prospektā teikts: «Viesu rīcībā ir pieredzējis tulks. Bez tam 50% personāla runā vismaz vienā valodā.»

«Jāatzīst,» teica Mesnesis Roterdamā kādam maizniekam, «ka sūdzētājs jūs pamatīgi nokaltināja. Taču jūs nekādā ziņā nedrīkstējāt uz viņa apvainojumiem atbildēt ar plaukām.»

«Lūms varbūt ir taisnība,» atbildēja apsūdzētais, «bet tajā dienā man balss bija tik atzsmakusi, ka es spēju atbildēt tikai tā.»

Teinangā [Virttembergā — VFR] neseno notika VFR raganu kongress.

kurā piedalījās 2300 raganu. Tagad Rietumvācijas avīzes vēlreiz raksta par šo kongresu, jo raganu atstāto pēdu dēļ pret viņām ierosināta tiesas prāva. Prāvas ierosinātāji ir pilsētiņas viesnīcu īpašnieki, kuri zēlojas, ka raganas pletraipījušas ar darvu visas istabas. Lieta tā, ka īsi pirms kongresa atklāšanās galvenā tēla bija nolietā ar šo melno šķidrumu.

Uz Hamburgas [VFR] universitātes juridiskās fakultātes paziņojumu dēja neseno varēja lasīt šādas rindas: «Kas pazaudējis modinātājpulksteni! At-rasts civilprocesa semināra telpās.»

Linkolnā [Anglijā] kādas firmas bijušais kalpotājs Čarliss Eskjū pēkšņi nesāņem vaļs savu pensiju. Nenoskaidrotu iemeslu dēļ firmas laikraksta redaktors par 78 gadus veco pensionāru bija uzrakstījis nekrologu.

Pa ceļam uz darbu 23 gadus vecā Soltsitlijas [ASV] iedzīvotāja Nadina Vaizmane 2 nedēļas soļoja garām plakātam ar šādu tekstu: «Nadina, es tevi mīlu. Vai tu mani precēsī? Garis.» Pēc rūpīgām pārdomām Nadina deva savu jā-vārdu 31 g. v. aptiekāram Garlam Heineram, uzrakstot atbildi uz tā paša plakāta.

Sasāri pilsētā [Itālijā] tiesnesis uz-

deva 63 gadus vecajam apsūdzētajam Salvatorem Martoni šādu jautājumu: «Vai tad jūsu vārdiem un apgalvojumiem vispār var ticēt! Jūs taču esat neskaitāmas reizes sodīts par zagšanu.»

«Jā, tas ir tiesa,» atbildēja Salvatore, «bet es esmu vairākas reizes arī attaisnots.»

Angļu piānists Džo Hendersons izteica vēlēšanos apdrošināt savas rokas par vairākiem tūkstošiem mārciņu sterlīnu. Kāda apdrošināšanas biedrība bija ar mieru izsniegt viņam apdrošināšanas polisi, taču tā viņam uzstādīja šādus noteikumus: 1) piānists nedrīkst spiest roku cilvēkam, kura svars pārsniedz 105 kg; 2) viņš nedrīkst parakstīt vairāk nekā 200 autogrālus dienā; 3) viņš nedrīkst piedalīties kautiņos.

Rojalā [Indiānas štātā — ASV] dega pilsētas valdes nams. Piesteidzās ugunsdzēsēju mašīna. Taču tā nevarēja dzēšanas darbus uzsākt, jo ugunsdzēšanas ierīces atradās valdes namā.

Pēc tam, kad viens britu apakšnama deputāts, pārguris no garajām sēdēm, ar troksni nogāzās uz grīdas, parlamentā izraisījās diskusija par deputātu uzvedību sesijas laikā. Pēc

pamalgas jautājuma iztirzāšanas spīklers paziņoja, ka noteikumos gulēšana apakšnamā neesot aizliegta, jo tā netraucējot citu deputātu darbu.

Riodežaneiro [Brazīlijā] apcietināts kāds čehu viltotājs, kas mēnesiem ilgi krāpļis eksportus ar meistariski viltotiem parakstiem. Viņš ir anālābēts.

Birminghemas [Anglijā] universitātes studenti lūdza pilsētas tēvus uzrakstīt ievadrakstu viņu jaunajā žurnālā. Pēc garām runām šo uzdevumu beidzot uzņēmās veikt pilsētas mērs. Viņš uzrakstīja rakstu, kurā, starp citu, bija teikts: «Kad enerģiski, jauni cilvēki strādā sabiedrības labā, viņus jāatbalsta. Ceru, ka šim pasākumam būs daudz sekotāju.» Liels bija mēra pārsteigums, kad izrādījās, ka viņš sacerējis ievadrakstu pornogrāfiskam žurnālam.

Sveices tieslietu iestādes īstenojušas vēl vienu pasākumu, lai panāktu pilnīgu sieviešu dzimuma personu vienlīdzību ar vīrieti. Sievietēm — arestantēm tagad ir atļauts smēķēt un šņaupt tabaku. Līdz pilnīgai līdztiesībai vēl paliek niecīgs solis: vēlēšanu tiesību piešķiršana un vienāds atalgojums par vienādu darbu.

Pa «Dadzis» materiālu pēdām

Žurnāla 10. numurā «Dadzis» tūrisma maršrutā rakstījām, ko ievērojamu var apskatīt Rēzeknes rajona kolhozos «Trud» un «Pareizais ceļš». Tagad šie ievēribas cienīgie objekti vairs nebūs pieejami apskatei, jo, kā ziņo Rēzeknes rajona lauksaimniecības ražošanas pārvaldes priekšnieks b. Kovaļovs, slaukšanas aparāti šajos kolhozos jau laistī darbā un glabājoties slēgtās telpās.

Uz žurnāla «Dadzis» 10. numurā ievēloto materiālu «Uzdevums» Dobeles rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komiteja paskaidro: Dobeles pilskalna labiekārtošanu un pilsdrupu konservāciju rajona izpildu komiteja paredzējusi izdarīt 1968. gadā.

Ja būs iespējams, 1967. gadā pie pilsdrupām uzstādīs atspirdzinošo dzērienu paviljonu.

Sakarā ar žurnāla «Dadzis» 9. numurā publicēto J. Lidaka vēstuli «Cien. «Dadzis!» Madonas rajona darbaļaužu deputātu padomes izpildu komiteja paskaidro, ka vēstulē minētie fakti atbilst patiesībai.

Ši kļūme apspriesta Madonas rajona sadzīves pakalpojumu kombināta darbinieku ražošanas apspriedē. Noņemts turpmāk līdzīga nebūšanas neradot.

«B R I V Ā S P A S A U L E S. L A I M E

(Sakarā ar apvērsumu Grieķijā)

KAD KONSTITŪCIJA, PARLAMENTS VAI BRĪVAS VEĻŠANAS APDRAUD KĀDU TAUTU, TĀ VAR PAĻAUITIES TIKAI UZ NATO.

Korondass (Strēlni, Sofija)

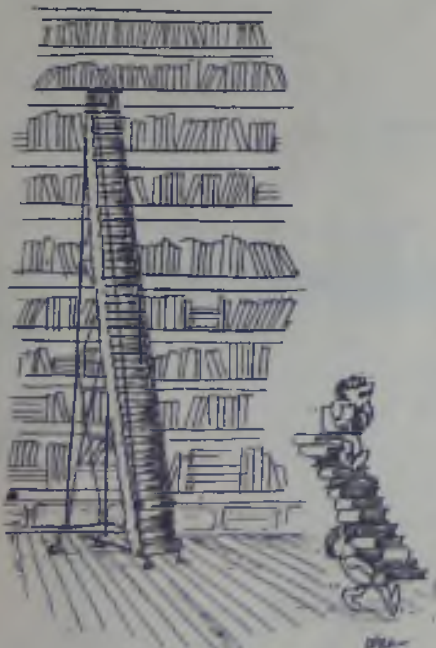
Handwritten signature or note in the bottom right corner.

— Esmu vienmēr bijis pret pienemto kārlību: strādāju tad, kad citi ir izbraukuši atpūsties!

— Paskaties uz to mākonī! Tūlīt sāks zibēt!

Bez vārdiem.

ĀRZEMIUMS

DIKOBRAZ

•
ICI PARIS

•
JEZ

•
HUMANITE-
DIMANCHE

•
NEBELSPALTER

•
PAVLIHA

Bez vārdiem.

Bez vārdiem.

— Ka tas nēzimāti!

— Bobī, nebīsties! Ne jau tev «rokas augšā»!

— Skats ir nožēlojams. Aiz restēm redzu stikla rūtī, aiz stikla rūtīs — dzelondrētīs, bet aiz dzelondrētīm — sargu!

— Firmēn, mūsu lietās iet atzvlēn silktāk. Šoreiz, neko darīt, men būs jūs jābaltāz.

Журнал
«ДАДЗИС»
НА ЛАТВИШКОМ
ЯЗЫКЕ

Nr. 15 (255) 1967.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (galvenais redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīve, Z. Haskins, M. Līmane, I. Līvšics, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis, Tehniskā redaktore V. Anerauda. Leikrakte «Cīņa» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Vajņu ielā 2. Tālrūni: galvenajam redaktoram 22-39-83, atb. sekretāram 22-07-61, vēstulu nodaļai 22-52-70, redaktoriem 22-18-26, mākslinieciskajam redaktoram 22-53-70, iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Preses komitejas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Pasaugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Pareizstīts iespiešanai 1967. gada 24. jūlijā, JT 00229. Pasūt. Nr. 1311. Papīra formāts 72×108¹/₁₆. 1 pap. loksne; 2 fiz. iespiedl.; 2,8 uzsk. iespiedl. Mētiens 65.000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Pa labi tãlta,
Pa kreisi tãlta..."

varbüt
bojãta?!

viss kãrtuba!

Püt!

jãpãrbauda...